

בין קליניקה דמיונית של יחס מיני לקליניקה סימלית של חסר

קריאה ב"הילדה פיגי" של ד"ר ויניקוט¹ עם אריק לורן ואסטלה סולנו סוארז

(תוצר אחד מקרטל שעקב אחרי תיאורי טיפול מפורסמים מהספרות הפסיכואנליטית)

ישי בסוק

בשנת 1964 בהיותה בת שנתיים וארבעה חודשים, עד גיל חמש הילדה גבריאלה המכונה פיגי, היתה בטיפול "לפי דרישה", אצל ד"ר ויניקוט. בסך הכל התקיימו שישה עשר מפגשים. עם לידת אחותה בגיל שנה ותשעה חודשים חלה רגרסיה בהתפתחותה ובמיוחד היו לה שתי פנטזיות מעיקות שחזרו על עצמן 1. יש לה אמא שחורה. 2. תינוקרון. פיגי הלכה לויניקוט משום שהוא מבין בתינוקרון ובאמא שחורה. שני המסמנים בהיותם מלאים במשמעות הפוביה שלה ובאותו זמן אין להם מובן, מעוררים קריאה ותביעה לקבל משמעות מהאחר, מהסובייקט המונח לידע.

ויניקוט יודע מה הכיוון ומה עליו לומר " הייתי בטוח בעצמי לגמרי כשנתתי פרשנות זו. במישור זה או אחר זו חייבת להיות אמת". (29-30). כבר בתחילת המפגש הראשון, הוא מציג את הערך הפאלי של המסמנים ומסביר לה מונחים מיניים בסיסיים: כשפיגי לקחה מקלון דחפה אותו לתוך חלון משאית ואמרה: "המקל כן נכנס. ויניקוט כתב: אמרתי משהו על אודות גבר המכניס משהו לתוך אישה כדי לעשות תינוק". אפשר לומר שגבריאלה בהחלט הבינה: "היא ענתה יש לי pussycat/ חתול בפעם הבאה אביא איתי את החתלתול..". (28-29).

בהמשך הוא כותב: אמרתי משהו על אודות האימא השחורה: לפעמים את כועסת על אימא? קישרתי את רעיון האימא השחורה עם היריבות שחשה כלפי אמה, מאחר ששתיהן אוהבות אותו איש – האבא.. (29-30).

עד הפגישה השנים עשרה ויניקוט לא מפסיק לנתב את הפרשנות לכיוון המשמעות המינית שמקבלת ערך של משגל ההורים ומכוונת לציר החמדנות הדמיונית וקינאת הפין. הילדה רוצה תינוק כפי שיש לאימה ועל מנת להרגיע את החסר היא נוהגת כטורף מול שני אובייקטים שד האם ופין האב.

במפגש השני ויניקוט אומר: אני תינוק ויניקוט, שבא מתוכה של פיגי .. חמדן מאוד, רעב מאוד אוהב מאוד את פיגי אוכל את ידיה ואת רגליה ...". (44). פירוש המוצא את הקינאה החמדנית והתשוקה הקניבלית מול מה שיש לאם. פיגי יוצאת מהחדר לאביה, וויניקוט מזהה כי היא נכנסה לחדרה, כנראה בשל חמדנותו של ויניקוט התינוק. כשאביה חזר עימה לחדר גבריאלה התישבה עליו והגיחה שוב ושוב מבין רגליו אל הרצפה, גבריאלה שיחקה את לידתה. (47). לאחר זמן פיגי אמרה לויניקוט: "הרגע נולדתי ולא היה שחור בפנים" ויניקוט מעיר "הקלה ראשונה מהפחד השחור" (49). בנקודה זו היא החלה להיוולד מקודקודו של אביה. על כך מעיר ויניקוט "להיות מי שהגו אותה להיוולד כרעיון של הנפש להיות רצויה". (48). הנפש מקבלת אתר בראש... (49)

במפגש התשיעי גבריאלה נכנסת לתסביך אדיפוס. יש רגע של חרדה וויניקוט אומר "חרדה בהחלט קשורה לחלום האם השחורה", היא אומרת חלמתי שהיא – האם השחורה מתה (129). אחר כך היא לוקחת אובייקט שויניקוט מכנה סמלי "מכניסה לפה משמיעה קולות וניתן היה לומר כי היא חוותה משהו קרוב מאוד לאורגזמה מוכללת". 129. ויניקוט מעיר "זה הדבר

¹ ד"ר ויניקוט. "הילדה פיגי. דוח על טיפול פסיכואנליטי בילדה קטנה". דביר הוצאה לאור. תל אביב, 1999.

המשמעותי. (129). התגברנו ... על החרדה, שלב חדש בהשגת האמביוולנטיות. המקום בו גילתה גבריאלה את האמא הטובה האבודה יחד עם יכולתה האורגזטית. (130).

מרגע שנוצר מפגש מאושר ומספק זה, מוצגת הדיאלקטיקה האדיפלית במלואה (154). "האיש הוא שווד. הוא שווד מהאימא את השדיים. אחר כך הוא משתמש בשד הגנוב בתור הדבר הארוך (כמו הרכבת), הפיפי, ואותו הוא שם אל תוך חור התינוקות של הילד, ושם הוא שותל תינוקות [בעלי חיים במשחק]. ובגלל זה הוא לא מרגיש כל כך גרוע מזה שהוא שווד". (154). עבור ויניקוט זה היה רגע שבו תם התפקוד המיני המפוצל וזה כולל פיצוי שניתן על ידי הגבר בשל האשמה בגין התוקפנות. (155).

אריק לורן במאמרו², מדגיש, כי ויניקוט נמצא שם כיודע, וכבר מתחילת הטיפול הוא מחליק לווריד של הסובייקט מסמנים, תוך שהוא מציג את הערך הפאלי שלהם. ויניקוט כמו מי קליין סבור שניתן לכתוב את היחס המיני: "גבר המכניס משהו לתוך אישה כדי לעשות תינוק". ויניקוט לא הולך מעבר לביולוגיה ונשאר בשלב הדמיוני של הגוף. הוא בודק האם פגי מופיעה במשחק כגבר או כאישה ואיזה איבר היא טורפת ובמה מקנא. החיפוש אחר הדמיוני מתבטא גם בכך שויניקוט סבור שההקלה הראשונה מהחרדה נבעה כפי שנכתב, מכך "שנולדה כרעיון בנפש דהיינו להיות רצויה". (48).

לורן לעומת זאת, מחפש את ההקלה והיציאה מהפוביה במעבר לסמלי. לדעתו ההקלה הראשונה נבעה משום שהצליחה ליצור מיתוס, היא נולדת מקדקודו של אביה. המיתוס הוא מעבר לסמלי. המיתוס של האנושות מרמז על העובדה שבשלב מסוים בנות יוצאות ממוחו של אביהם כמושות לגמרי, ככה הגיחה אתנה לעולם. גם היכולת של גבריאלה להגיב בשלילה על התאוריה שלו היא סימן להופעה של סובייקט.

לורן מדגיש כי החלום על מות האם, הוא אף מותה של גבריאלה – אין מדובר רק במות האם הרעה אלא במוות שלה עצמה עם השאלה מי היא בתוך כל ההזדהויות? מי היא באיווי? ברגע זה של דעיכת הסובייקט, היא אוהזת/ מחזקת עצמה באובייקט סמלי וחווה "אורגזמה מוכללת". לורן מציין כי ויניקוט עושה ארוטיזציה של המוות, וכך ניתן לבצע סקסואציה שתופעל ללא הדיאלקטיקה של דחף המוות - מפגש מוצלח עם התענגות. אם כך, ויניקוט יכול להציג את הדיאלקטיקה האדיפלית השלימה. נקודת המבט הקלייניאנית היא שהילד נמצא בעמדה דמיונית של גנב הרואה מה יש לאימו - השד הטוב, הוא ישודד אותו ממנה ויתן לאישה אחרת. הוא לוקח מאישה כגנב וכגנב עליו למצוא היכן להפקיד את האובייקט, הוא יפקיד אצל האישה שהוא יאהב ויודה לה שהיא מחזיקה בזה.

לורן ואף אסטלה סולאנו-סוארז (כפי שיובא בהמשך) מעירים שיציאה זו מתסביך אדיפוס מנוגדת לעמדה הפרוידיאנית, הן בתפיסת הסובייקט והן בנוגע לאובייקט. עבור פרויד הסירוס וההפרדה הן אבן יסוד לסוף אנליזה. המוצא הפרוידיאני, מורכב ממפגש עם מה שאין - אובדן האובייקט הפאלי, אובייקט התענגות. אם יש שם מפגש, זה לחלוטין ובהכרח מפגש מוחמץ.

² Reading Gabrielle and Richard with Little Hans. In Psychoanalytical Notebooks. London Society of the New Lacanian School. Issue 28, August: 2014: The Child.

אצל פרויד הילד הקטן רואה מיד מה שאין לאימו ולא את מה שיש לה. לפיכך הוא צריך לאבד את זה, ובנקודה זו הוא יכול להחזיר את זה. זה אומר שהוא לא צריך להיות גנב, הוא חייב בהכרח להיות מפקיד של מה שאין לו.

לאקאן כמובן, חילץ מהפסיכואנליזה הפרוידיאנית את האין יחס המיני, אין סוף טוב לתחרות האהבה, אין מפה או ידע מוקדם להתענגות וההליכה מעבר לקנאת הפין אמורה לעבור מפונקציה דמיונית של קנאה לפונקציה סמלית של קינאה. במאמר אחר לורן כותב³: "ואם הסובייקט מטיל ספק בגופו של האחר, זה מן הסתם לא לקחת ממנו חפץ כלשהו שישלים אותו, אלא למצוא בו את הבלתי אפשרי של אובייקט זה... נפילתו של אובייקט זה... ממנו יולד האיווי שלו. רחוק מלהיות מאגר של אובייקטים אמיתיים, האחר יהיה רק מקום המסמנים, וכך יאבד את ממד הקיום שלו אם אכן היה לו אי פעם.... לנוכח חוסר האפשרות לחלץ את האובייקט האמיתי, המסמן מגיח בפעם הראשונה",

לורן מוצא כי הילדה אכן הלכה מעבר לויניקוט ולמשלב הדמיוני ולא קבלה את תאוריית ההתענגות שלו. האם מספרת במכתב לויניקוט על דיאלוג עם גבריאלה: **בערב היא שאלה אותי אם יש לי פיפי ארוך היא אמרה שחושבת שכן... שאלתי אותה מאיפה לדעתה קיבלתי את הפיפי הארוך שלי. מאבא. ומאיפה אבא. מהסטודנטים שלו** (145). נקודת המוצא של גבריאלה, שלאב אין את זה, ושהוא לא קיבל את זה מהאם. הוא קיבל זאת מהסטודנטים שלו. כלומר היא מבינה שאיש אינו אב אלא על ידי שם האב, ומורה הוא אחד מנציגיו. שמו של האב לא ניתן לביטוי ואין דרך נכונה או אחת להתענגות.

בגיל 15 ויניקוט מקבל דרישת שלום מגבריאלה שהיא רוצה להיות מורה לביולוגיה, לורן מבין שהיא אינה מרוצה מהתאוריה שהוא מסר לה על תפקוד הפאלוס. היא תלמד ביולוגיה ותחקור את העניין לבד היא תהיה מורה כמו אביה, כי היא יודעת שזה שם שיהיה לה פאלוס. גם אסטלה סולנו סוארז, במאמרה⁴, מחפשת במקרה, את המעבר לסמלי ומדגישה בו את הדיאלקטיקה של החסר. היא מציינת כי העובדה שהטיפול היה לפי דרישה והיה צורך להתעקש על הפגישות, היתה משמעותית משום שבדרך זו הדיאלקטיקה של החסר, מצאה מקום. לדבריה הטיפול פועל בשני מסלולים מקבילים. מסלול של עקרונות הפירוש של האנליטיקאי ומסלול של האנליזנטית הנפרסת בתביעתה מהאחר.

גם לדעתה, גבריאלה לא מקבלת את האקסיומה של הילדה הטורפת את שד אימה. במפגש בו גבריאלה נכנסה לחדרה, עקב חמדנותו הקניבלית של התינוק ויניקוט, היא מנסה באמצעות משחק של צעצוע אחד פחות או צעצוע אחד יותר לרצות את החמדן ולפתוח את הסדרה הדיאלקטית שתביא את הזוג (+) (-) לעבודה. היא מציבה שם את הגרעין הראשון של פיתוח סמלי של החסר שעל בסיס זה תמצא את היציאה מהפוביה. בהמשך לכך, במפגש השלישי היא דורשת מויניקוט לחזור לתפקידו **"תהיה ויניקוט"** (62) ולשאלה המקורית: **"לדעת מדוע הממי השחורה והתינוקרון"**. ויניקוט מקבל את תביעתה: **"ננסה לגלות את זה"** (56).

אומנם גבריאלה משחקת בקרונות, רכבות, נחש ארוך ואלו מאפשרים לה לבטא כמה שאלות הקשורות לפאלוס, אך אין לבלבל בין הפאלוס לבין האיבר הזכרי. מבחינתה הבעיה היא שהרכבת לא מתניעה ועליה לבקש את עזרת המטפל, בדיוק כפי שהיא קוראת לאביה להגן עליה

³ The Littel Piggie interpretation of the psychoanalytical work of Sigmund Freud. London Society of Psychoanalysis. ⁴ The Littel Piggie interpretation of the psychoanalytical work of Sigmund Freud. London Society of Psychoanalysis. ⁵ The Littel Piggie interpretation of the psychoanalytical work of Sigmund Freud. London Society of Psychoanalysis.

מפני האם השחורה הרעבה, להרגיע אותה שלא תטרון. אם האם לא שבעה הילדה תישא בנטל הרעב הפאלי שלה – הפאלוס אם כן אינו שייך לאב.

אסטלה מראה כי תאוריית הגבר השודד, לא מניבה השפעה ואינה יותר ממידע של האנליטיקאי המגלם את האחר חסר הרסן. זו תפיסה של אם לא מסורסת שיש לה את האובייקט פטיש המושלם, אלא שכאשר הגבר מושך אותו מגוף האישה על מנת שיהיה לו את זה, הוא לא הופך לבעל האובייקט אלא למי שמקנא ומתוסכל מהאישה שיש לה את זה בלי להתמודד. מעידה על כך הפרשנות של ויניקוט "את צוחקת עלי כי אני אדם שיש לו פיפי במקום שדיים" (153).

בכל אופן עבור ויניקוט הטיפול מניב סובייקט מושלם. השד והפיץ אינם כלולים באובדן וכתוצאה מכך ההתענגות מובטחת. תפיסה פרשנית זו דוחפת את האנליזנטית הצעירה להתענגות ואכן במשך תקופה היא מגיעה לינוק מהשדיים של אימה, מוצצת את האגודלים של אביה או אוחזת באובייקט ומגיעה לאורגזמה מוכללת כפי שתואר.

זו דוגמא למה שלאקאן כינה 'מסלול אחיד' לפיו האנליטיקאי מקדם את סיום האנליזה באמצעות הזדהות עם המטפל ודחיית הסירוס. מילר ראה זאת, כאוריינטציה טיפולית "המפיצה ידע פרוורטי מטרים"⁵.

ניגוד נוסף בין הידע הפרשני לבין הפירושים שהילדה מנסחת סביב שאלת האיווי של האחר, נמצאת במפגש הרביעי. ויניקוט אומר **את כועסת בגלל התינוק החדש ... אך גבראלה משיבה אמא רוצה להיות הילדה הקטנה של אבא** (77). ויניקוט מעיר כי זו הפרשנות העיקרית של המפגש, המובילה לאפקטים של הקלה ושחרור. גבראלה מציינת שקשייה אינם נובעים רק מקנאה ביחס לאחותה או מרצונה להיות זהה לאימא שלה, אלא זה ביחסים הדמיוניים לאמה. המבוי הסתום ביחס לעמדה האימהית מהווה מכשול. אם הפאלוס הוא האובייקט הנחשק על ידי האם לא היא ולא אחותה יכולות לרפא את האם מחסרונה. האם רצתה ילד אך נולדה ילדה. (127) הולדת האחות מראה ומדגישה לגבראלה את החסר האימהי והסירוס שלה. על בסיס זה בונה גבראלה את החסר שלה בהקשר לניסיון לספק את קינאת הפין של אימה.

מול מבוכה זו, גבראלה נותרה בחוסר יכולת למצא מוצא לסירוס שלה ועם חוב לאימה. היא מוצאת פתרון לגדל יחד עם אחותה בן עבור אימה (127). נראה כי פתרון זה מכווון את גורלה המופיע ברצונה להיות מורה לביולוגיה אך ברגע זה גידול צמחי בית הוא התחביב העיקרי שלה (212)

במפגש השנים עשר נמצא המפתח לאניגמה וחידת האם השחורה מפוענחת תחת העברה. (כאן נפגשים האמירה של האנליזנטית עם פרשנות האנליטיקאי). ויניקוט שואל האם שחור זה מה שאת לא רואה? גבראלה עונה אני לא יכולה לראות אותך כי אתה שחור ויניקוט אומר: את מתכוונת שכשאני אינני אז אני שחור...? (164). השחור משיים את החלל שנפער בהיעדרו של האחר. בהיעדר תמיכה סימבולית גבראלה נאבדה בשחור של מבוך האיווי האניגמטי. כעת לאחר שקראה בשם לשחור, להיעדר והגדירה את הקואורדינטות שלו על ידי פענוח הסמפטום היא יכולה להוציא מפתח מהתיק, מפתח לפוביה שלה ומפתח ליציאה מהאנליזה. הוא פותח את הדלת שלך (165) אמרה לאנליטיקאי.

ישי בסוק

13/3/21

⁵ Miller J A. Quarto. No 1. 1981, p 43.

דיון:

- מרקו מאואס : אני מבקש לדעת האם יש באמת כל כך הרבה הבדלים בין העמדה של לורן לעמדה של ויניקוט? איפה הם נפגשים? הייתי רוצה לדעת האם סיום האנליזה עבור לורן ועבור ישי היתה בכיוון או לא היתה בכיוון?
- ישי בסוק : כן היה בכיוון אבל לא מה שויניקוט חשב.
- מרקו : אז ההבדלים הם בעיקר איך לנסח עד היכן הגיעה האנליזה אבל לא על האנליזה עצמה.
- שלמה ליבר : זה מקרה שאנחנו יודעים מה קרה לה בגיל 15 , יודעים משהו על בחירת המקצוע שלה. אהבה ועבודה. מה שחסר לי זה מה קרה לה בהמשך החיים שלה? מה קרה בחיים של דיק? על ההומוסקסואלית אנחנו יודעים כיצד התיחסה לאנליזה שלה אחרי פרויד. דיברתי על כך לפני מספר שנים. פה אנחנו יכולים למצוא משהו מהאפקט של האנליזה לטווח מסוים. האם ידוע משהו? זה חסר לי.
- ישי דיבר על ויניקוט שהוא ג'נטלמן אמיץ. היום לא היו נותנים פירושים מיניים כאלו , זו הטרדה של ילדה הוא ג'נטלמן אמיץ של זמנו. דבר שני ויניקוט אומר באיזה רגע על אחד הפירושים : "אני לא יודע אבל חייב להיות גרעין של אמת", זה הזכיר לי מה שאמר לאקאן על הפירוש שנתן פרויד לאיש העכברים : זה לא מדויק אבל זה אמת. לאקאן יקשור לפירוש הזה את ההיסטוריה של פרויד עצמו עם האישה העשירה והעניה . כלומר עם המקום של פרויד עצמו. גם אם הפירוש לא מדויק הוא עדיין יכול להיות אמת מבחינות רבות כנראה. אנחנו בשדה הזה.
- פז חייט : בעקבות השאלה של מרקו על לורן והנס הקטן והמיתוס. האם אפשר לראות בפירושים של ויניקוט ניסיון בכיוון תפירה של מיתוס, ולא רק ניסיון להתייחסות ביולוגית, לממשי של הגוף ולדמיוני של הגוף? האם אפשר לראות בהם העלאה של התופעות האלו שהילדה מדגימה בממשי, לדיגניטי של מטפורה כמו שדיצ'ה כותב ? או גם דרך לאן שהאנליזה הלכה אולי זה דרך זה להתייחס לשאלה?
- ישי : נדמה לי שאסטלה מנסה להדגיש שיש שני מסלולים מקבילים במקרה הזה. המסלול של האנליטיקאי, שמגיע מתוך - כמו ששלמה אמר- "זה חייב להיות אמת". הוא יודע ומכניס את הדבר הידוע מראש, לבין הניסיונות של הילדה כל הזמן לתקן ולהחזיר את ויניקוט לשאלה המקורית שלה: מה זה הממי השחורה ומה זה התינוקרון. אז יכול להיות שזה מיתוס אבל ויניקוט מביא את זה כידע, ואם זה מיתוס אז האדם, הסובייקט צריך לנסח אותו בעצמו כי אחרת זה ידע מראש של האנליטיקאי שלו. מיתוס מגיח כשהאדם מבקש להגיד איזו אמת אבל האמת יכולה להיתמך רק על ידי הדיבור ואז אתה צריך לומר את הדבר שאתה צריך להיתמך בו אז יש מיתוס כך לאקאן מביא. אז נדמה לי שזה לא יכול להיות שהאנליטיקאי יגיד לך את המיתוס שלך.

- פז חייט: אם אפשר להיכנס באמצע, אולי מה שתמי אמרה מקודם על ההמצאה שלה על השיח הממשי אולי רלוונטי כאן, לשאלה הזו.
- ישי כלומר?
- פז: מה עושים כשהפצינט לא יכול לנסח לעצמו עדיין, איך מעלים את התופעות הממשיות לדיגניטי של מסמן כשהוא לא יכול לנסח לעצמו. אני שואלת זה לא.. זה שאלה?
- ישי: אענה מהמחלקה של הנוירוזוה. בסופו של דבר כשמלקטים את הדברים שפיגי אומרת, גם לורך וגם אסטלה שחולקים לגמרי על ויניקוט, על הדרך הידועה שלו, היא מוצאת את הדרך שלה בעצמה, היא מנסחת את המיתוס שלה והיא מגלה או משיימת את החסר שלה. במובן הזה בגלל שויניקוט.. ויניקוט כותב (פירוש בפסיכואנליזה. בתוך הפסיכולוגיה של השיגעון עמ 256) שאתה נותן פירושים על מנת שהאנליזנט יתקן אותך. במובן הזה זה מאוד יפה לקרא את זה, כי הוא באמת גינטלמן הוא נותן לה כל הזמן לתקן אותו, וכנראה שבסופו של דבר למרות שהוא יודע משהו היא מצליחה לצאת מהפוביה שלה ולבנות חיים מסויימים.
- פרלה: המסמן מיתוס מזכיר לי, שיש בשיח באסכולה המיתוס זו התשובה, סיפור שהסובייקט מספר לעצמו ביחס לזה שגנבו לו מההתענגות. יש משהו שהלך לאיבוד והוא הפסיד אותו. אז במובן הזה אני יכולה לתפוס את ההמצאה הזו של הילדה שהיתה אצל ויניקוט והפירושים של ויניקוט.. היתה איזו נימה שהילדה יכלה לשאת את המפגשים איתו למרות העומס וההבניות שלו. דבר שני בכל אחד מן המקרים שאנחנו דנים בעיקר אצל ילדים יש את הדבר הזה שזה הילד הסובייקט שיודע. זה הילד שיודע. והנה במקרה שהצגת המיתוס הזה זה הוא התוצר של הידע שלה על ההתענגות. זה ידע על ההתענגות.
- ישי: יש כאן סיכון כי האנליטיקאי יודע יותר טוב, וזה סיכון ולולא הילדה היתה עקשנית ויודעת שהיא באה לברר משהו אניגמטי היא היתה יכולה להישאר בידע של האנליטיקאי שלה.
- פרלה לא הבנתי את התשובה.
- ישי: אני אומר שהילדה ידעה משהו. היא התעקשה איתו היא אמרה לו: "תישאר ויניקוט" כי הוא שיחק את התינוק החמדן שמבקש לאכול אותה. היא אומרת "באתי לברר מה זה התינוקרון. והאמא השחורה". יש פה סיכון כי לא כל ילדה כל כך עיקשת בחיפוש שלה, ורוצה לדעת מה שהיא רוצה ולא מה שהאנליטיקאי יודע.
- מרקו: אז לכן הידע לא היה כל כך פרוורטי אם הילדה הצליחה להתמקם כך.
- ישי: נכון אבל אסטלה אומרת שבכל זאת היתה תקופה שהיא חזרה לינוק מהשדיים של אמה או למצוץ את אצבעותיו שלאביה או אצל ויניקוט עצמו היא תפסה באובייקט והגיעה לאורגזמה מוכללת. מילר אומר שהיא תופסת באובייקט כי היא היתה צריכה להיאחז במשהו ולכן יש שם התענגות. אבל אסטלה אומרת שהיא תפסה באובייקט כי לשם דחף אותה ויניקוט: יש אובייקט את יכולה לתפוס אותו ושם ההתענגות המלאה.
- מרקו: כולם נגד ויניקוט. אני בטוח שאם היינו נפגשים היום עם מילר ואם אסטלה סולנו ועם לורך הדיון היה אחר.
- שלמה: מרקו אף אחד לא נגד ויניקוט ההפך.
- מרקו: הילדה מצאה את מקומה ולכן הדיון פה איך.. צריך לחדד את הפינות קצת יותר..

- ישי : אני בחרתי בוויניקוט כי אני אוהב את וויניקוט ורציתי לבחון מחדש מה הוא אומר שם.
- שלמה : הדבר הכי מדהים במקרה זה "תהיה וויניקוט". תהיה וויניקוט, אין לי מושג מה זה תהיה וויניקוט. תהיה עם השם הזה וויניקוט, אל תזיין לי את המוח, תהיה וויניקוט. זה הרשים אותי מאוד וויניקוט כנראה נותר וויניקוט.
- מבל : מרקו אמר שדנים בהפרש הזה שבין המקום שאליו הגיעה פיגי לבין מה שויניקוט ניסח. משהו קרה וכאילו שהניסוח לא היה באותו מישור של מה שהתרחש. לאקאן אמר פרקטיקה לא צריכה להיות מובהרת על מנת שתפעל. נזכרתי בעוד משפט שאני לא יודעת אם זה של מילר אבל שמעתי את המשפט ממרקו , שמה שקורה באנליזה שזה מה שאנחנו יכולים למסור מאותה אנליזה. אז פה יש הפרש פער. המשפט הזה מלווה אותי מתחילת האנליזה שלי וקריאת לאקאן. אחד הפרקטיקה לא צריכה להיות בהירה מובהרת והשני מה שקורה זה מה שאני יכולה למסור.
- ישי : מאוד ברור שלורן מכבד את וויניקוט, הוא מתייחס מאוד ברצינות אפילו לגינטלמניות שלו. הוא מכבד את הסובייקט שלו. מאוד ברור שהוא מכבד את הילדה הזו ומקשיב לה בדקדוק רב. אחד הדברים שהוא מציין שם זה שדווקא בגלל שהוא מקשיב לה היא יכלה ללכת מעבר למה שהוא חשב או ידע.